

МИКЕЛЪ АНЖЕЛО

Тълпата бе разгонена. Заглъхна
И стръвний викъ и воплите ѹ бесни,
Съ последните лучи на летний день;
И глуха нощъ обгърна вечний градъ.

Случаенъ зритель на борбата бе
Великий майсторъ — някога боецъ,
А рабъ сега на блянове неземни,
Покоренъ рабъ на гордото изкуство.
Какъ мечовете бляскать видя той,
Чу технии звънъ — и не единъ предсмъртенъ,
Отчаенъ стонъ сърцето му прониза;
Но той остана отстрана недвижимъ,
И съзерцава въ някакъвъ захласъ,
Боецъ върху боеца какъ се хвърля
И се поваля въ кърви . . . Падна нощъ;
Тълпата бе разгонена.

Дома си

Опъти се съ оборено чело,
И влезе той въ работницата своя . . .
Изстъпваха въ дрезгавината мълкомъ
Тамъ мряморните образи, облени
Отъ лунний светъ презъ прозорци огрялъ.
Но някаква си мъртва неподвижностъ,
Натегнала като на рабъ вериги,
Тезъ образи и форми бе сковала.
И мразенъ дъхъ, дъхътъ на отчужденъе
Витаеше отъ тяхъ — и лъхна той
На майстора надъ морното чело.
Той излека пристъпи и запали
Светилника си нощенъ. Снопъ лучи
Намръщения образъ на Мойсея
Огреяха; — изпъкна вмигъ пророка
Предъ гордий си творецъ извърналъ ликъ,
Каточе ревъ на оргия далечна
Отъ размисли самотни го е сепналъ, —